Oğlan ve Altın Kirpi

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Altın Kirpi

Ebru Mina TOMURCUK

Büyük, yemyeşil bir ormanın kıyısındaki bir köyde, Oliver adında bir oğlan yaşardı. Sıcak, açık kahverengi bir teni, kısa, dağınık kestane rengi saçları ve hayranlıkla dolu büyük, yuvarlak ela gözleri vardı. Her gün evinin yakınındaki ormanı keşfeder, yapraklar toplar ve kuş seslerini dinlerdi. Küçük bez çantası yürürken yanında zıplardı.

Sisli bir sabah, Oliver bir eğrelti otunun altından gelen hafif bir hışırtı duydu. Diz çöktü ve yaprakları nazikçe araladı. Orada, top gibi kıvrılmış, dikenleri yumuşak altın bir ışıkla parlayan küçük bir kirpi vardı. Oliver şaşkınlıkla nefesini tuttu. Böyle bir şeyi hiç görmemişti. Kirpi yuvarlak, kara gözleriyle dışarı baktı.

"Merhaba, küçük dostum," diye fısıldadı Oliver. "Korkma. Sana zarar vermem." Kirpi yavaşça açıldı, krem rengi karnını ve minik siyah burnunu gösterdi. Boynunda tek bir meşe palamudu tılsımı olan ince bir yaprak tasma vardı. Altın parıltı, bir kalp atışı gibi hafifçe nabız gibi atıyordu. Oliver aralıklı dişleriyle gülümsedi. "Sana Pip diyeceğim."

Kirpi Pip anlamış gibiydi. Oliver'ın avucuna tırmandı, narin patileri gıdıklıyordu. Dikenlerinden yayılan sıcak kehribar ışık, Oliver'ın çilli yüzüne yumuşak bir parıltı düşürdü. "Işığın nereden geliyor?" diye merakla sordu Oliver. Pip ona, sonra derin ormana baktı, sanki "Beni takip et" der gibiydi. Ve böylece birlikte yola koyuldular.

Kıvrımlı bir patika boyunca yürüdüler, uzun meşelerin ve yosunlu taşların yanından geçtiler. Pip'in altın ışığı yolu aydınlatıyor, gölgeleri dans ettiriyordu. Oliver fark etti ki ne zaman biraz korksa, Pip ona daha çok sokuluyor ve ışık daha parlak, daha sıcak oluyordu. "Sen cesursun, Pip," dedi Oliver. "Sen de iyi kalplisin," der gibiydi Pip, minik bir cıyaklamayla.

Kısa süre sonra, meşe palamutlarını kaybettiği için ağlayan bir sincapla karşılaştılar. "Endişelenme," dedi Oliver. "Onları bulmana yardım edeceğiz." Pip'in ışığı, bir çalının altında saklı palamutları ortaya çıkardı. Sincap onlara mutlu bir cıvıltıyla teşekkür etti. Yollarına devam ederken Oliver, Pip'in parıltısının biraz daha güçlendiğini fark etti. "İyiliğin ışığını daha parlak yapıyor," dedi.

Bir derenin kenarına geldiler; orada bir tavşan ailesi karşıdan karşıya geçmeye çalışıyordu. Su, küçükler için çok derindi. Oliver birkaç yassı taş bulup bir köprü yaptı. Pip kenarda durdu, ışığı güvenli yolu gösterdi. Tavşanlar güvenle karşıya geçti ve anne tavşan, "Teşekkürler, iyi kalpli dostlar," dedi. Pip'in parıltısı daha da ısındı.

Ormanın derinliklerine yürüdükçe ağaçlar uzadı, gölgeler koyulaştı. Oliver'ın içini bir endişe kapladı. "Ya kaybolursak?" diye fısıldadı. Pip eline burnunu dayadı ve onu ateş böceklerinin dans ettiği bir açıklığa götürdü. Onların minik ışıkları Pip'in altın parıltısına katıldı ve Oliver yeniden cesaretlendi. "Birlikte her şeyi yapabiliriz," dedi.

Yıldızlar gibi parıldayan, ışıldayan yosunlardan oluşan bir izi takip ettiler. Bu iz onları, bir dalda oturan yaşlı bir baykuşun bulunduğu gizli bir koruluğa götürdü. "İkinizi de izledim," dedi baykuş. "Karşılaştığınız her canlıya iyilik gösterdiniz. Senin taşıdığın ışık, küçük kirpi, dostluk ışığıdır. Başkalarına yardım ettiğinde en parlak halini alır."

Oliver Pip'e baktı, Pip de yuvarlak kara gözleriyle ona baktı. "Yani ışık, iyi bir arkadaş olmaktan mı geliyor?" diye sordu Oliver. Baykuş başını salladı. "Evet, ve şimdi onu ormana geri vermelisin. Ağaçların çiçek açmak için onun sıcaklığına ihtiyacı var." Oliver ve Pip kararlı bir bakış paylaştılar. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı.

Ormanın kalbine doğru hızla geri döndüler; orada dalları çıplak ve soğuk, büyük, yaşlı bir ağaç duruyordu. "Işığı paylaşmalıyız," dedi Oliver. Pip'i yukarı kaldırdı ve kirpinin altın dikenleri dostluklarının tüm sıcaklığıyla parladı. Işık, yumuşak dalgalar halinde yayıldı, her ağaca ve çiçeğe dokundu.

Işık yaşlı ağaca değdiğinde, ağaç yeşil yapraklar ve çiçekler açmaya başladı. Bütün orman yumuşak, altın bir parıltıyla ışıldadı. Kuşlar öttü, çiçekler taç yapraklarını açtı. Pip'in ışığı yuvasını bulmuştu ve orman yeniden canlanmıştı. Oliver sevinçle güldü. "Başardık, Pip!"

Baykuş aşağı uçtu ve yanlarına tünedi. "Görüyorsunuz," dedi, "gerçek dostluk dış görünüşe değil, içindeki kişiye değer verir. Pip'in ışığı özeldir çünkü o iyi kalpli ve sadıktır. Ve sen, Oliver, gerçek bir arkadaşsın çünkü karşılığında hiçbir şey beklemeden yardım ettin." Oliver kalbinde, sihirle hiç ilgisi olmayan sıcak bir parıltı hissetti.

O günden sonra Oliver ve Pip ayrılmaz ikili oldular. Her gün ormana gidip ihtiyacı olan her canlıya yardım ettiler. Pip'in altın ışığı hâlâ parlıyordu, ama artık dostluklarının yumuşak bir hatırlatıcısıydı. Oliver, en parlak ışığın iyi bir arkadaş olmaktan geldiğini öğrendi.

Ve köyde biri kendini üzgün ya da yalnız hissettiğinde, Oliver ona altın kirpiden bahsederdi. İyiliğin ve takım çalışmasının bütün ormanı nasıl aydınlattığının hikâyesini anlatırdı. Ve şunu eklerdi: "Işık sende de var. Sadece onu paylaşman yeter."

Böylece oğlan ve altın kirpi mutlu bir şekilde yaşadılar; dostlukları bir sıcaklık feneriydi. Orman gelişti ve Oliver, en çok karakterin önemli olduğunu bilerek büyüdü. Ve eğer bir gün o ormana yolunuz düşerse, eğrelti otlarının arasında yumuşak bir altın parıltı görebilir ve çok özel bir dostun minik ayak seslerini duyabilirsiniz.